

Số Mạng ?

Tôi theo “Xếp” (bà xã) đi dự buổi họp mặt của lớp Y Khoa (tốt nghiệp trước 1975) tổ chức ở miền Nam Cali năm ngoái. Cũng như những buổi họp các năm trước, lần này tổ chức trong 3 ngày và sau đó đi du thuyền sau buổi họp để các bạn có nhiều thời gian thăm viếng. Trong lần họp này, tôi được nghe bao nhiêu câu chuyện trao đổi giữa các bạn của “Xếp”. Chuyện hay có, chuyện dở có, và chuyện không hay cũng không dở thì rất nhiều, nhưng có một câu chuyện khá hứng thú và đầy tình người làm tôi suy nghĩ rất nhiều.

Vào mùa xuân 1975, chiến tranh thật khốc liệt nhiều nơi, và anh lúc đó là một Bác Sĩ Quân Y bận rộn ở nơi chiến tuyến trên vùng Cao Nguyên Trung Phần. Ngoài việc băng bó vết thương, chăm sóc thuốc men cho bao nhiêu người lính Cộng Hòa và lính Bắc Việt (bị bắt), anh còn phải thức đêm thức hôm giải phẫu cho các ca bị thương nặng. Lần ấy, vì hỏa lực của địch quá mạnh trong nhiều tuần lễ, anh được lệnh phải di tản gấp khỏi vùng Cao Nguyên để về Nha Trang, và phải bỏ lại tất cả (dụng cụ, nhu yếu phẩm, ... và ngay cả bệnh nhân). Anh chưa xét nhìn các quân nhân bị thương đang được điều trị. Anh đành vội vã phát thuốc giảm đau, chích vài mũi thuốc an thần (cho bớt đau) và thuốc cầm máu, băng bó tạm cho vài người đang chờ ... Anh xin lỗi họ là anh không được ở lại làm hoàn tất nhiệm vụ của người BS Quân Y. Phụ tá phải vào phòng khám lỗi anh ra để trực thăng bốc ra khỏi vùng lửa đạn. Anh và tám người lính được thả xuống một cánh đồng lúa gần Nha Trang, vì máy bay phải trở lại căn cứ để giải cứu các quân nhân khác. Cả nhóm chạy ra đường cái quá giang bất cứ phương tiện nào ra Quốc Lộ 1 đi về hướng biển. Khi đoạn đường bị tắc nghẽn thì anh trả tiền đi xe gắn máy. Khi gần như bất khả thi, anh chạy bộ. Từ xa phía sau, đạn pháo của lính Bắc Việt tiếp tục trút từng cơn vào nhóm người chạy loạn.

Sau cùng anh rẽ về tới bãi biển Cam Ranh. Tàu Hải Quân sắp rời bến vì quá đầy người di tản và vì địch quân không còn bao xa. Các cầu treo đã rút. Các ghe nhỏ không được tới gần. Vì thế bao nhiêu người chạy loạn đã phải rời đi tìm tàu khác. Anh nghĩ thầm “Thôi, thế là hết”. Anh quá mệt, không thể tiếp tục. Bụng đói, tiền cạn, không lương thực. Anh còn cây súng Colt ngắn để tự vệ hay tự sát. “Trước sau gì cũng chết mà”. Anh ngồi bệt xuống bãi, mắt nhắm lại và từ từ nằm xuống. Anh thiếp đi lúc nào không hay.

Tiếng ồn sột xoạt của loa phóng thanh trên tàu làm anh thức giấc. Mở mắt ra anh thấy một người đàn bà với cái bụng bầu rất lớn đang vẫy tàu. Tàu chưa chạy hình như để chờ ai đó. Có lẽ anh đã ngủ được năm hay mười phút. Tiếng trên loa phóng thanh phát ra: “Ai trên bãi biết cách cột dây an toàn cho người bầu này”. Anh đứng lên nói lớn “Tôi là Trung Úy T, Bác Sĩ Quân Y. Để tôi làm”. Rồi từ từ tàu thả dây xuống. Anh và một người lính khác tới phụ cột dây để tàu kéo người đàn bà đó lên. Xong tàu lại thả dây xuống cho anh và người phụ tá kia lên tàu. Lập tức tàu thực sự bắt đầu rời bến cảng.

Hai hôm sau tàu dừng lại ở Vũng Tàu và Cát Lái cho mọi người xuống. Một số rất nhỏ, trong đó có anh và người lính phụ tá, đi theo tàu về Hải Quân Công Xưởng ở Sài Gòn. Xuống tàu, anh chưa biết phải đi đâu vì anh không phải là dân Sài Gòn.

-Thôi, ông Thầy đi với em. Em có ông chú ở đường Trương Minh Giảng. Mình “dzè” đó “dzài” hôm rồi tính tiếp.

Hai người đón xích lô đạp đi tới đường TMG. Phố xá lúc này tán loạn, hỗn độn và đã lên đèn. Anh theo người lính phụ tá đi vào một con hẻm lớn. Khi đi ngang 1 nhà cao có cái cổng sắt bự đen xì thì thấy 1 người đàn bà có tuổi đang cố kéo 2 cái va li lớn nặng vào nhà. Thấy vậy hai người chạy tới giúp bà khiêng vào nhà lúc cửa vừa hé mở. Khi khiêng vào tới giữa sân trước thì cánh cửa sắt tự động đóng kín lại. Đang ngơ ngác thì người quân nhân Mỹ trong nhà ra dấu yên lặng và ra dấu đi lên lầu. Hai anh lại tiếp tục khiêng va li lên tới sân thượng thì mới vỡ lẽ ra đây là nơi trực thăng bốc nhân viên làm sở Mỹ. Trên sân thượng lúc này có 8 hàng người đang xếp hàng, và mỗi hàng có 10 người. Hai anh tới sau được chỉ định vào cuối hàng thứ 8. Bụng đói, nhưng 2 anh kiên nhẫn chờ đợi. Qua các người đang xếp hàng anh được biết trực thăng cứ mỗi 2 tiếng đáp xuống đón gia đình nhân viên di tản ở địa điểm này bắt đầu từ hôm kia.

Khoảng 45 phút sau, máy bay đáp và đón 10 người hàng đầu lúc 10:30 tối. Khoảng quá nửa đêm thì máy bay khác tới sửa soạn đón 10 người của hàng kế, nhưng có 2 người trong hàng này xin cho họ ở lại chờ gia đình tới cho đủ số để đi một lượt. Tự nhiên lòi ra 2 chỗ trống. Người trong các hàng còn lại thì ai cũng xếp hàng với gia đình nhiều người với cha mẹ già và con nhỏ nên họ không muốn xé lẻ. Anh và người lính phụ tá được đi thế vào chỗ trống đó. Máy bay trực thăng bay thẳng ra Đệ Thất Hạm Đội Mỹ ngoài hải phận quốc tế (biển Thái Bình Dương). Trong khi bay, anh nghe loáng thoáng tiếng được tiếng mất qua máy truyền tin của máy bay là có lệnh ngưng không đón nữa vì “gió đã đổi chiều”. Thì ra chuyến máy bay này là chuyến cuối cùng ở địa điểm TMG. Lúc ấy là 1:30 sáng rạng ngày 30 tháng 4.

Giờ mỗi khi nghĩ lại cuộc hành trình gian nan năm nào, anh luôn cảm ơn Thượng Đế đã che chở anh. Ngày đó sinh mạng anh như chỉ mảnh treo chuông. Anh thoát chết trong đường tơ kẽ tóc vào các giờ phút sau cùng. Cái mạng anh phải lớn lắm mới được cứu ra khỏi vùng Cao Nguyên đầy lửa đạn. Rồi chuyện được tàu Hải Quân cứu ở bãi biển Cam Ranh khi người đàn bà bụng bầu xuất hiện. Chuyện vô tình giúp người khiêng va li lại đưa anh vào nơi đón nhân viên di tản. Và chuyện tự nhiên có 2 người xin ở lại chờ gia đình đã tạo điều kiện cho anh được đi chuyến chót.

Nếu đây không phải là số mạng thì phải gọi là gì nữa? Ai nói là hên. Tôi không tin.

Nguyễn Vô Danh, Seattle, WA.